

הינוקא אמר לרבי אלעזר שהוא ראוי להיות ראשון במלחמה

אָמַר הֲהוּא יְנוּקָא, מֵאַן דְּבַעֵי לְנַהֲמָא, עַל פּוּם חֲרָבָא

יִיכּוּל אמר הינוקא מי שרוצה לחם היינו ללחום במלחמתה של תורה, לפי

חרבו שהוא רגיל להשתמש בה יאכל. **חֲדֵי רַבִּי אֶלְעָזָר, אֶהְדָּר וְקָרִיב**

יְנוּקָא לְגַבִּיהֵי, אָמַר לֵיהּ, שמח רבי אלעזר חזר והתקרב הינוקא אליו ואמר

לו **לּוּ בְּגִין דְּשִׁבְחַת גְּרַמָּהּ, אֵית לָךְ לְמִינַח קָרְבָּא**

בְּקַדְמֵיתָא לפי ששבחת את עצמך שאתה יודע להלחם בכל סוגי הכלי מלחמה אתה

צריך ללחום ראשון במלחמתה של תורה, **וְאַנָּא אִמְרִית בְּקַדְמֵיתָא,**

דְּקָרְבָּא לִיְהוּי בְּתַר אֲכִילָהּ ואמנם אני אמרתי בתחילה שמלחמתה של

תורה תהיה אחר האכילה. **אַבְל הַשְּׁתָּא מֵאַן דְּבַעֵי סוּלְתָא, תּוֹלָה**

מָאֵי (נ"א יייתי) קָרְבָּא בִּידוּי אבל עכשיו אני סובר שמי שרוצה לאכול סולת

נקיה בלי טובין כלומר בלי תערובת הקלי' באכילתו יביא כלי מלחמתו בידיו. **אָמַר**

רַבִּי אֶלְעָזָר, לָךְ יָאוּת לְאַחֲזָאָה מֵאַיִנוּן מָאֵי קָרְבָּא

דִּילָךְ אמר לו רבי אלעזר לך ראוי שתראה לנו תחילה מאותם הכלי מלחמה שלך.

הינוקא פתח ושאל על סודות התנופה החיטה והשעורה

פִּתְחַ הֲהוּא יְנוּקָא וְאָמַר פתח הינוקא ואמר, (במדבר טו) **וְהָיָה**

בְּאֲכֹלְכֶם מִלֶּחֶם הָאָרֶץ תִּרְיִמוּ תְרוּמָה לֵי. קָרָא

דָּא עַל עוֹמֵר הַתְּנוּפָה אֶתְמַר כלומר אע"פ שהוא נאמר בחלה דרשו

חז"ל שהוא מדבר על עומר התנופה שהרי כבר נאמר ראשית עריסותיכם חלה תרימו תרומה

ומייתור הפסוק למדו שהוא מדבר על עומר התנופה, **מַאי תְּנוּפָה**, מהו ענין תנופה שנאמר בו, **אִי בְּגִין דְּאֲנִיף לִיה פִּהְנָא לְעִילָא אִיהי תְּנוּפָה** אם בשביל שהכהן מניף אותו למעלה הוא נקרא תנופה. **מַאי אֲכַפַּת לָן, אִי אֲנִיף אִי מַאיִךְ** מה איכפת לנו אם הוא מניף או מוריד הרי זה כבר נלמד מהפסוק והניף הכהן ומה צריך לתיבת תנופה ובפרט שלשון הינף אינו להרים אלא להוליך ולהביא שהרי כתוב אשר הונף ואשר הורם **אַלְא וְדַאי אֲעֵטְרִיךְ לְאַרְמָא לָה לְעִילָא, וְהֵינּוּ תְּרוּמָה** אלא ודאי מה שהוא צריך להרים את העומר למעלה בשביל זה היא נקראת תרומה מלשון הרמה למעלה. **וְאִף עַל גַּב דְּדַרְשִׁינָן תְּרִי מִמָּאָה, וְהַכִּי הוּא** ואע"פ שדרשנו לשון תרומה שהיא תרי ממאה [19] מכל מקום כך הוא פשט לשון תרומה שהיא להרים למעלה **אַבְל תְּנוּפָה מַאי** אבל מהו ענין תנופה שנאמר בו (ס"א דא) **הוּא אַרְמוּתָא** ומשיב שבאמת התנופה שנאמרה כאן היא לומר שצריך להרים אותו כי כך הוא התרגום וכמו שיבאר לקמן. **וְרָזָא דְּחֻכְמָתָא הָכָא** ויש בזה סוד חכמת התורה. **אִי חֲסִידֵי קְדִישִׁין, מַאֲרֵי דְּרוּמְחִין** אוי חסידים קדושים בעלי הרומחים העוסקים במלחמתה של תורה, **לָא שְׂמֵשְׁתּוּן לְרַבִּי שְׂמַעְיָה חֲסִידָא** לא שמשתם את רבי שמעיה החסיד, **דְּאִי לָאו תְּנַדְּעוּן תְּנוּפָה מַאי הִיא.**

אור הרשב"י

ובפסוק שמע ישראל וברוך שם יש המישים אותיות ופעמיים שקוראים אותם כל יום הם מאה אותיות.

[19] והיינו שיעור תרומה גדולה למי שיש לו עין בינונית הוא אחד מחמישים וזהו שתיים ממאה, ובזהר לעיל (קעט א) דרש תרי ממאה על ענין קריאת שמע שנקראת פעמיים ביום

הלימוד היומי

לע"נ סאסי בן מסעודה ז"ל

חֲטָהּ מַאי הִיא. שְׁעוֹרָה מַאי הִיא כי אם לא כן הייתם יודעים סוד

התנופה מה היא וסוד החיטה מה היא וסוד השעורה מה היא.

תנופה תנו פה תקנו ותעלו את המלכות אל ז"א

תְּנוּפָה דְקֶאֱמְרִינָן, הֵיִינוּ תְנִי"ו פ"ה. וְרָזָא דִילִיָּה תנופה

שנאמרה כאן היא סוד תנו פה והיינו שתתקנו ותעלו את המלכות הנקראת

פה ותתנו אותה לז"א בסוד יחוד הנשיקין וסוד זה נזכר בפסוק (ירמיה י"ג) **הֲנִנוּ כְבוֹד**

לִי אֱלֹהֵיכֶם. דְהָא פָּה (עֲלָאָה) הֵיִינוּ כְבוֹד כי המלכות היא פה והיא

כבוד, **דְבַעֲיָנָן לְמִיָּהֵב לִיָּה לְקוֹדֶשָׁא בְרִיךְ הוּא** שאנו צריכים

להעלותה לקב"ה. **וְעַל דָּא אַבְעִי לָן לְאַרְמָא לְעִילָא, לְאַחְזָאָה**

(ס"א דלית אינון יתבין אלא להאי פה) **דִילִיָּה אָנָן יְהִבִין לְהָאִי פָּה** ולכן

אנו צריכים להרים את העומר למעלה כדי להראות שאנו נותנים את המלכות לז"א.

דִלִית שְׂבַחָא לְמַלְכָּא עֲלָאָה, אֶלָּא כֵד יִשְׂרָאֵל מְתַקְנִי

לִיָּה לְהָאִי כְבוֹד, וְיְהִבִי לִיָּה לְמַלְכָּא כי אין שבח למלך העליון ז"א

אלא כאשר ישראל מתקנים את המלכות הנקראת כבוד ומעלים ונותנים אותה למלך

כְבוֹד. וְדָא הוּא תְנִי פָּה, הֲנִנוּ כְבוֹד, וְאַרְמָא אִיָּהוּ וְדָאִי

ולכן נאמר תנופה כי אע"פ שהוא הרמה למעלה נאמר בלשון זו שהיא נוטריקון תנו פה והיא

המלכות הנקראת פ"ה ונקראת כבוד שמרימים ומעלים אותה לז"א.

הינוקא חוזר לדרוש בפסוק והיה באכלם מלחם הארץ

קָרָא דְשָׂרִינָן בֵּיהּ אומר הינוקא נחזור לפסוק שפתחתי בו, **וְהָיָה**

בְּאֲכֹלְכֶם מִלֶּחֶם הָאָרֶץ הנדרש על עומר התנופה כנ"ל. **וְכִי**

לָחֶם הָאָרֶץ שְׁעוֹרָה אִיהוּ לֹא הָכִי. וְאִנּוּ שְׁעוֹרָה

מִקְרִבֵּינוּ וכי לחם הארץ הוא רק שעורה, אין זה כך שהרי יש חמשת מיני דגן

ולמה נצטוינו להקריב עומר דוקא מהשעורה **בְּגִין דְשְׁעוֹרָה קְדָמָא**

לְשָׂאָר נְהָמָא דְעֵלְמָא אלא הטעם הוא כי השעורה היא נקצרת קודם לשאר

הלחם שבעולם הנעשה משאר מיני דגן והיא רמוז למלכות הנבנית מהחמש גבורות

תחילה. **שְׁעוֹרָה אִיהוּ** (ס"א שיעור ה"א שהרי שעורה היא אותיות שיעור ה',

דְהָא אַתָּר) שְׁעוֹרָה דְה"א יְדִיעַ הוּא ומקום שיעור הה' היינו מקום

שיורדים אליו החמש גבורות תחילה הוא ידוע כי הוא ביסוד דמלכות, **בְּשִׁיעוֹרָא**

דְה"א. והוא בשיעור ה' היינו שיורדות הגבורות תחילה ומהם היא נבנית ולא

החסדים כי הגבורות הם בשיעור והגבלה וזהו נוטריקון שיעור ה' (ס"א חטָה בְה"א נְקֻדָּה

וְכו') חֲטָה נְקֻדָּה בְּאַמְצֵיתָא, דְלִית חוּלְקָא לְסִטְרָא

אַתְרָא דְחוּבָא תַּפְּן חִטָּה היא בחינת החמשה חסדים היורדים ליסודה שהוא

בסוד נקודה אמצעית ביחוד זו"ן של חג השבועות כי אין שום חלק ואחיזה לסט"א

הנקראת חובה ביחוד הקדוש הזה. (אֵלָא) **חֲטָה בְרָתָא דְמַתְּחַטָּא**

לְקַמֵּי אַבוּהַּ וְעֵבִיד לָהּ רְעוּתָא, וכן חטה היא מלשון מתחטא כי היא

כבת המפצירה ומתחטאת לאביה והוא עושה את רצונה כך המלכות מקבלת ממנו